

GEWIKT & GEWOGEN

Verstilde acapella van wandelend koor

Gebeurtenis: concert van Cantatrix, o.l.v. Hans Leenders. **Met werk van:** Gallus, Schütz, Sweelinck, Aberg, Stainer, Leenders, Taverner, Ducret, Nihil, Durufé, De Leeuw. **Gezien:** 18/6, Grote Kerk, Dokkum. **Met:** Amke te Wies, cello. **Belangstelling:** 150. **Bijzonderheid:** gisteren optreden in Jozefkathedraal, Groningen.

★★★★☆

L'amour et la paix, liefde en vrede, daarover zingt Cantatrix in dit jaargetijde en dat zou voor een blijmoedig avondje kunnen zorgen, maar wat het koor ons voorschotelde was niet lichtvoetig. Meer statig, spiritueel en devoot. Misschien had de hemel ook een plek mogen krijgen in de programmatische, want de dood en het hierna maals waren nooit ver weg.

Het begon met vijf renaissancewerken van Jacobus Gallus, Heinrich Schütz en Jan Pieterszoon Sweelinck, allemaal stukken die een koor van het kaliber van Cantatrix makkelijk aankan. Wat men bracht was dan ook tot in de puntjes verzorgd: mooie ronde klank, heel beheerst, maar toch miste het wat bezieling: het kruit werd, leek het, nog even droog gehouden.

Het door de Zweed Jan Håkan Åberg gearrangeerde Noorse volksliedje *I himmelen, i himme-*

len brak de voorstelling open, en hoe: de koorleden wandelden al melodielijnen neuriënd door de kerk om de ruimte vanuit alle hoeken met het weemoedige wijsje te vullen. Dat was indrukwekkend, want met ontspannen gebaren hield dirigent Hans Leenders de zangers vanuit het kerkmidden bij de les. Die rustige spanning hield Cantatrix bij Leenders' eigen *The darkest midnight* moeiteloos vast.

Een smekende, verstilde cello en een diepe basgrondtoon vormden de rots van John Taverners *Svyati*, waarop mystieke klaagzangen van beurtelings mannen en vrouwen in steeds hogere golven uiteensloegen. Misschien was de uitvoering muzikaal niet perfect, de enorme intensiteit maakte dat ruimschoots goed.

Dezelfde verstilde, gedragen sfeer was terug te vinden in *Pax in caelo* van de Fransman David Alan Nihil. Wringende dissonanten die de sopranen en alt in een trage rondedans de hemel in zongen, soms onderbroken door een manende tik op een triangel. Het klonk zo kloosterlijk dat Durufés *Ubi caritas* en Ton de Leeuws *Prière*, toch allebei spirituele parels, bijna wereldlijk aandeden.

ROB LEEMHUIS